

מספרים במכחול הצהיריים 50.000 איש. כל האלפים הללו משתדלים ומחפשים דרך בטויה לרגשותיהם בעזרת הרשום, הצורה, הצבע. אבל, לפי הברירה הטבעית מגיעים לאולימפוס הציור אנשים מעטים; ציירים גדולים כפיקסו, מאטיס, רואו, דופי, מעטים הם.

הכל מקוים, וזה אינו שונה בארץ מאשר בתו"ל. גם כאן מקוה הצייר, שלמרות הקשיים הבלכליים, אחרי חיפושי הדרך המתמידים, ימצא את סוד הציור האמנותי הגדול — יעלה לאולימפוס. 10 הציירים, שפתחו את תערוכתם ברח' אלהריו בתל-אביב, ב'23.

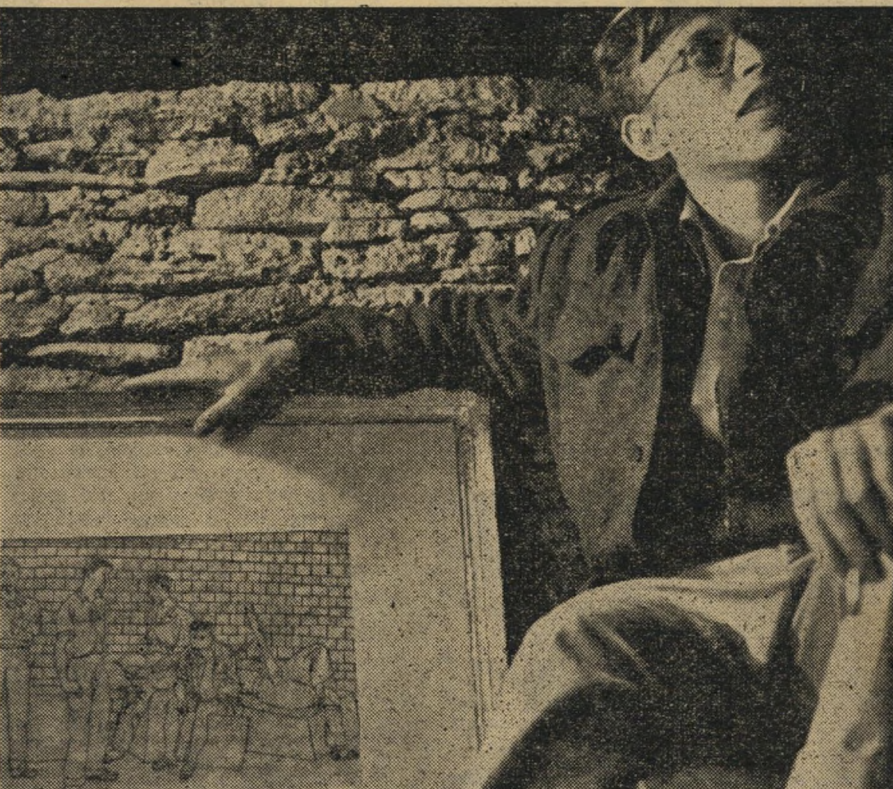
להוכיח, כי קיים ציור עברי צעיר בארץ. לכך מקדישים כוחות נפש וגוף, ברצותם לנטוע בלב קהל הצופים את המחשבה, שהציור איננו "משוגע", שהוא יכול לבטא ולהגן את החי הישראלי, וכמו שאמר הצייר ראובן (ציר ישראל ברומניה לשעבר): "כל המאמצים כדאיים, כי הציור מציע את הציור; ליצור פירושו תמיד להיות צעיר!" עיין אין ניכר בציורים אלה סגנון ישראלי חדש. אלא שרורים רבים של אסכולות ישנות — ריברה, שאגאל, פובירו, ועוד — אולם כבר ניכרים ניצנים ראשונים למשהו משותף: הברחה מן האבסטרקציה אל המציאות, אל ההחיה המתגלה לעין הבוחנת בכל רחבי הארץ, אל הפשטות המובנת להמונים.

8 שעות עבודה במשרד "האהל", אשה, ילדה בת 10, ילד בן 3 — כל אלה אינם עוזרים דוקה לליפשיין אפרים, 41, לבצע את שאיפתו העזה: ציור. בצעירותו בקר בפריז והושפע מאד מן הציירים שראה. ליד ענקי הציור כמעט ואבד את האמונה ביכולתו. אבל הדחיפה הפנימית לא פסקה: הוא מוכרח לצייר. הוא מנסה למצוא את כתב המכחול הישראלי: אם כי הוא גר בתל אביב, מוצא הוא השראה בנוף יפו העתיקה. שם יש, לדעתו, "צד פרימיטיבי כנה ואמתי, צבעים שאינם בתל-אביב, בבנייה החדשה, צבעים מגרים, מורחיים חמים המיוחדים לערבים ולתימנים".

כשנפצע שמעון צבר, 25, נשוי, בשיך גיראח בידי הבריטים, בשעה שפעל שם עם מחלקת הפלמ"ח, היתה צפויה סכנה, כי כאן חסתיים קריית הצייר הצעיר. אבל חוש ההומור של שמעון לא נפגע או לגמרי. להיפך, אחרי המלחמה היה לצייר קריקטורות מוצלחות ברישום מנסה שמעון צבר להציג את בעיות הנוער הישראלי. "הצייר חייב להתעניין גם במה שנעשה מחוץ לציור — בחיים הפוליטיים" אומר שמעון צבר בטון זדאנובי מובהק.

"זוכר אני, כשכל תל-אביב היתה פרבר גדול, גבעות חול, עצי תאנה, גפנים שרועות" — אומר אלהרן הלפרין, 35, נשוי ואב ל-4 ילדים מ-2 1/2 עד גיל 12. הוא בא ארצה בן 5 מפולין, וגדל יחד עם העיר תל-אביב. מפני כך נטיעה בו חיבה רבה אל "הימים ההם, כשהכל היה חולות", ולכן בחר להצטלם ליד תמונת הפרבר התל-אביבי, אבל גם מחוץ לתל-אביב בילה שנים רבות — בגליל, המקור לרוב נושאו.

לה שנתיים בטכניון, היה זמן מה משרטט יטי, אלחוטאי בצה"ל, החליט אליהו גת, 32, לא ללמד בארץ, החל ללמד ציור בבית ספר "ה", צייר בעצמו וכבר מכר 5 תמונות. אך ורה חושב, כי עליו ללמוד בעצמו וזאת הוא ת בצרפת ואיטליה, "לראות את יצירות המופת עם הגדולים העולמיים", אבל בינתיים קוסם הארץ, כבתמונת הדיגים, שלידה הצטלם.

שרמטינסקי, 29, אינו מתעניין אבל זה אינו מפריע לקליר, האוהבת עוד בעירק, משם באה בהיותה ילדה, היה, צבעיה, צורותיה של יהודי עירק. חינוך מערבי, היתה למורה בגנינה, קה מן ההשראה. עתה, עם בוא עולי לשוב ולחדש את ידיעתה באמנות. עירק. בתמונתה טבע דומם.

משה פרופס חזר לפני זמן קצר מפריז, לשם נסע כדי לר- אות יצירות מופת. הוא בלה שם חצי שנה, גם בקר באיטליה ושווייץ. אבל כל העת לא יכול לצייר את הנוף שהיה אטום לגביו. "הצבע אפור, כהה ומעורר דכאון", אומר משה, 29, ומחייך "רק את הצרפתיות אפשר היה לצייר". בדרך כלל הוא אוהב לצייר דמויות אדם, ובעיקר נשים. בתמונת האשה שלידו עיבד את הניר כדי שיראה הציור כעל גבי קיר. זוהי האשה מובלט היות והוא נמצא במסגרת צבעים אפורים וקרים, האוצרים את הכתם החם הזה.

שכנות" מאת שמעון צבר, הראוי לשבח בשל הרצינות ויכולת התפיסה המיוחדת. גם הצבעוניות שבתמונתו של צבי תדמור היא משכנעת ומבטיחה. גם בכל היתר ונשבת רוח רעננות. וחבל על שניים החסרים הפעם: הפסלת שושנה הימן, והצייר מאיר לייזרוביץ (הנמצא עתה בפריז) שעבודותיהם מן התערוכה הראשונה שמורות בזכרוני. ולתערוכה השלישית, אני מאחל לחברי הצעירים הצלחה". סיים נחום את דבריו בחיוך של חיבה, ושקע מעט בזכרונות נעורים.

למדו לצייר. אינו יודע אם לגרוס זאת על חשבון המורה לא הייתי רוצה להיות בנעליו של אותו תלמיד, שמורה דה זה, כשיתחזר אפטר ויחולו בו שנויים גדולים, ואז מן הדי. נחמד להיות צעיר, נחמד להעניו כל זמן שאתה ות. ולכן, חבל שלא כל המציגים מעזים להביט בעיני ל דוקטרינה, או מורה, חפשי מאלה הוא הרישום "ביקור